

Døren aabnedes, og den gamle Skomagers hvide Satyrhoved viste sig derhenne med en lille Sømandspibe i Mundkrogen.

»Her er en Dame. Hun si'er, at hun gerne skulde tale med Dem. Er De hjemme?«

»Det maa være forkert. Jeg kender ingen.«

»Det er vist en Dame fra Gaden a'. Kanske har De stødt paa hender og gjort henders Bekendtskab. Jeg skal spørre, hvor hun løserer.«

Hovedet trak sig tilbage og kom efter et Par Minuters Forløb igen tilsyne.

»Hun si'er, hun hedder Frøken Frederiksen, og at De kender hender nok. Men hun ser lidt forstyrret ud. Skal jeg la' hender komme ind?«

Mads Vestrup grundede.

Frøken Frederiksen? . . . Frøken Susse! Han huskede at have set hende den foregaaende Aften ved Mødet. Han havde genkendt hende paa Hatten og den røde Jaket. Hun havde altsaa holdt sit Løfte til ham. — Alligevel følte han sig ikke rigtig tryk.

»Er hun alene?«

»Ja, jeg saae allenfals ingen andre.«

»Bed hende komme ind!«

Hvad kan hun ville mig? — tænkte han. Og paa denne Tid af Dagen?

Han vidste ikke, at Frøken Susse i den sidste halve Time havde gaaet grædende frem og tilbage